

תפלה

הה אלי, אלי,
 אביר חלדי,
 חמל-נא עלי בנה גדמך
 אשר תעשה מני ארח-אבות
 5 וגלה למרחקים זרים, קרים
 לבקש קרבתך —
 וצדן לא מצאך!

ידעתי,
 מרום אמה מני
 16 ונשגב מצין שקלי
 הנה, אלי.

אף זאת גם זאת ידעתי:
 במקום-מה,
 במקומים

15 תשב, תחכה מני עולם
 אל האחרון בעבדך
 החותר לבוא שערך
 באמונה.

חגגי ורחמי-נא,
 20 אליהי הרוחות,
 וקבע המסנה מצל ציני
 לראות את צל בבורך!

חזק

תה 486
 א'ב 17
~~43~~
 668
 491.24

כי הנה נבדך אני, נתעזה

בארץ גדולה

25 ונכריה

ולא ידעתי מה.

כעבדש שתום-העין

בן אהלצבט בקורי-אמש

ארגתי לי אנכי;

30 אפרפר, אתור דרך.

אבקש מקלט —

ומקלט אין.

הה, אלי, אלי,

הושט לי ידך

35 וינהלוני רחמיה!

תרפ"ג.

באַרץ לא-לי

באַרץ לא-לי אָני תּוֹעָה יוֹם-יוֹם
וְרוֹקֵם חַלּוּמוֹת שֶׁל כְּחוֹל —
עַל אוֹר וְעַל דְּרוֹר וְעַל עוֹלָמוֹת-תַּפְאָרָה
וְרִנָּת נִפְשוֹת — באַרץ לא-לי.

באַרץ לא-לי אָני גוֹלָה יוֹם-יוֹם
וְנוֹשָׂא זֶרַע חֲזוֹן בִּלְבַב,
מִתְעַנָּה, מִשְׁתוֹחָה, מִתְנוּדָה וּמִסָּנָן,
מִתְפַּלֵּל וּמִשׁוֹרֵר — באַרץ לא-לי.

באַרץ לא-לי אוֹלֵי גֵט אַחֲרוֹן-יוֹם
וְנֹדֵם שִׁיר-סִי לְעַד;
וְאַחִים בּוֹדִידִים אֶת זְכָרִי וּפְקִדוֹ
וַיִּתְּנוּ צְנוּתִי — באַרץ לא-לי.
תרפ"ה.

עַל בְּרַכַּת גִּיאוֹרָג

א

לְכִבִּי נִצְרָב בִּי מִיִּפִּי אֵין לוֹ שֵׁם,
מִלֶּהט-צְבָעִים יוֹ מִקְצוֹי הָר וְאֵי;
מְרִנָּת-בְּרָכָה כְּבוֹשָׁה נִשְׂאֵת עַל בְּדָמֵי
כְּתֻפֵּלֶת-לֵלֶךְ זָכָה וְכִבְרֻכַּת אֵם.

כֵּל חוֹשֵׁי הוֹמִים בִּי מִחֶסֶד-אֵל כִּי רַב,
לֹא אֲדַע אֵי אֲנִי וּלְאֵן יִנָּטֶה שְׂבִילִי,
כִּי שִׁירַת-אוֹר תִּנְחַנֵּי בְּצִלְצְלֵי פֹז וְגִיל
וּסְפִינַת-גּוֹד תִּלְוֶנִי, כִּמוֹ חֶשֶׁה לְקִרְאָת צוֹ.

מֵה-טוֹב כִּי חֵי אֲנִי כִּיּוֹם זֶה מִכֵּל יוֹם!
מֵה-טוֹב כִּי יִפְעֵם לֵב וְלֵב לְקִרְאָתוֹ יְיָ!
בִּי מִעֵין כֵּל הַנֶּצֶחַ בְּרִגְעֵי זֶה לְפָדַי
וְטִבְעִי, אִישׁ וְאֵלֶּה יִתְקַרְּרוּ בִּי בְּלִי דָם.

ב

מֵאִי אֵל אֵי אֲנוּעָה לִי
בְּסִירַת עֲדָנֵי פֶה נֹכַח,
עִם קוֹי-אוֹר וְגִלְיָ-צְחוֹר
וְדִגְיָ-הַפֶּז הָרוֹחִשִׁים פֹּה.

מֵאִי אֵל אֵי כֵן אֲתַע לִי
מוֹל הָרִי-עַד צִטּוּפֵי-כְחוֹל;
וְיִתְקַרְּרוּ בִּי בְּלִי דָם.

שלאנו, וף פתינוק רף.
כרום שר לא ידע על.

מאי אל אי אנודה לי
כצפור-קנה קל היום;
ואינק זיו ואדלה ניב
ממרומי אל ונבכי תהום.

מאי אל אי אשוטה לי
על ברכת-חן זו שוט נטב.
עד אם בא ליל ושחור הצל
לי ילאט: קום, רד אל החוף!

ג

מאז הצהרים עומד הוא על ראש הגבעה
ורסיסי צבע זו על פני יריצת-בד מוסנה;
רסיס לרסיס וקו לקו — התמונה מה-מריקה! —
במכחול-אמן עוד מעט הברכה נאחזה.
אף הנה עבר נטט קל פני ברכה משתובבה.
שור: היא לא היא, בן-רגע הפכה צבעה, שנתה ומיתה;
זאת נשמת-ברכה נצנצה מתמרמרה, דואכה:
לא לה, לבת-איתנים, לנפל שבי בידי בן-תמותה!

ד

על פני ברכת-אור מזוהרה
אנו שטים עם יום עולה;
את בת-ארין הבהירה
לאני — מבני עם גולה.

הס. הברכה לוחשה, שחה
תרקם שירה, תחצב ניכה;
נשמת-עולם צפה, נחה
על פני מים ומקשיבה.

במכשפים אנו שטים
זה מול זו בין איי-פליאה;
דולקים לבות ומבטים,
רבית-דברים הדומיה.

כבר שכחנו אף את הדה
של שפת עם ולשון מולדת.
עוד מעט ונחוש, גוע
שפת-הברכה המצודדת.

ה

לש. הלכין

גם ברכות גם הרים קראונו, אח-רע,
גם חרשות-צנפסל גם איי קל צבע;
מאפסי קל חוף וממרומי קל גבע
גם-בשורה מנפנה יום-יום ותובע.

קום, אחי, ונצא לקראת קל הפלאות:
בצעיה-המרחקים נפשנו גם צרוה;
נשירה שיר אחרון לעולם בגבורה
ונפורר לבנו בין ברכות וגבעות!
חוף-בלדיון, אב, תרפיה.